

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1620/21
9.6.2021. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из Београда, Др Александра Костића 10, против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 5436/19 од 8.10.2020. године, у седници одржаној 9.6.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужиоца и тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 5436/19 од 8.10.2020. године у ставу првом, другом, трећем, четвртм и шестом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 5436/19 од 08.10.2020. године, тако што се обавезује тужена Република Србија, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања да тужиоцу АА из села ..., ..., накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 5436/19 од 08.10.2020. године ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за прекид поступка.

Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужене за застој поступка.

Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете на основу неисплаћене инвалиднине за период од фебруара 2016. године закључно са септембром 2019. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате и то за сваки месец појединачно.

Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете на основу неисплаћене инвалиднине за период од марта 1999. године закључно са јануаром 2016. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате и то за сваки месец појединачно.

Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове спора од пресуђења до извршности одлуке о трошковима.

Ставом седмим изреке, ослобађа се тужилац плаћања судских такси.

Против наведене пресуде, парничне странке су благовремено изјавиле жалбу и то тужилац против одлуке из става четвртог и шестог изреке, а тужена против одлуке из става првог, другог, трећег и петог изреке, како то произилази из навода жалбе, из свих законских разлога.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС“, бр. 72/11 са изменама и допунама) Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована, а жалба тужене делимично основана и то у односу на одлуку о трошковима спора из става петог изреке.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се наводима жалбе тужене неосновано указује јер је изрека пресуде разумљива, а разлози пресуде јасни и непротивречни.

Правилне су одлуке првостепеног суда садржане у ставу првом и другом изреке, којима је одбијен, као неоснован, предлог тужене да се прекине парнични поступак, односно да се одреди застој поступка у овој правној ствари, док се не стекну услови за прибављање података неопходних за утврђивање испуњености услова за даље остваривање права тужиоца, односно док се не спроведе поступак ревизије по донетим решењима, имајући у виду да исто не представља претходно

питање у конкретном случају у односу на предметну правну ствар, у смислу одредбе члана 12. ЗПП, што би представљало основ за одређивање прекида применом одредбе члана 223. тачка 1. наведеног закона, нити разлог због ког би било целисходно застати са поступком у смислу члана 227. ЗПП, нарочито имајући у виду да тужена није доставила доказе на околност да је покренут поступак ревизије стечених права тужиоца, сагласно члану 231. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Покрајинске дирекције за борачка и инвалидска питања у Приштини 580-1519/88 од 24.11.1988. године одбијена је жалба изјављена против решења Секретаријата за друштвене делатности општине Подујево 580-212 од 11.7.1988. године, којим је овде тужиоцу признато својство мирнодопског војног инвалида седме групе са 50% трајног инвалидитета. Тужена је престала да тужиоцу исплаћује инвалиднину од 1.3.1999. године, без доношења решења о обустави исплате и престанку права на инвалиднину.

Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Душана Орлића од 3.10.2019. године, који је прихваћен као јасан и стручан, тужиоцу у периоду од 1.3.1999. године до 30.9.2019. године није исплаћено укупно 1.678.991,42 динара на име инвалиднине и то у појединачним месечним износима како је наведено у налазу и мишљењу.

Утврђујући да је тужиоцу признато право на личну инвалиднину, да му је годинама исплаћивана и да тужена није доказала да је по правном основу обуставила исплату овог стеченог права, с тим да је висина неисплаћеног новчаног износа у утуженом периоду утврђена на основу наведеног налаза и мишљења судског вештака економске струке, првостепени суд је оценио да се, у конкретном случају, ради о неправилном раду тужене у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, због чега је у складу са наведеним налазом и мишљењем вештака утврђена висина штете, те је обавезао тужену да од фебруара 2016. године закључно са септембром 2019. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате и то за сваки месец појединачно и одлучено као у ставу трећем изреке побијане пресуде.

Имајући у виду да је тужба у овој парници поднета 7.3.2019. године, сагласно одредби члана 376. Закона о облигационим односима, застарела су сва утужена потраживања на име неисплаћене инвалиднине доспела пре 7.3.2016. године, па је неоснован тужбени захтев за исплату почев од 1. фебруара 1999. године до 31. јануара 2016. године (потраживање за јануар 2016. године доспело је на исплату 28.2.2016. године), те је првостепени суд одлучио као у ставу четвртм изреке.

Разлоге и правни закључак првостепеног суда прихвата и овај суд као другостепени.

Наиме, супротно жалбеним наводима туженог, тужиоцу је правноснажним и коначним решењем тужене признато право на инвалиднину и оно производи

правно дејство све док у прописаном управном поступку не буде измењено или укинато. У току ове парнице није доказано да је стечено право тужиоца на инвалиднину у међувремену укинато, нити мењано неким другим решењем, већ је тужена без икаквог законског основа обуставила исплату предметне инвалиднине, чиме је тужиоцу проузроковала материјалну штету, коју је у смислу члана 172. Закона о облигационим односима дужна да накнади, како то правилно закључује првостепени суд.

Супротно жалбеним наводима тужене, првостепени суд је правилно применио материјално право када је донео одлуку као у ставу трећем изреке побијане пресуде, с обзиром да је висину штете утврдио на основу налаза и мишљења вештака економске струке, који је имао у виду решење по ком је тужиоцу признато право на инвалиднину, као и прописе које важе у области борачко-инвалидске заштите.

Правилно су примењене одредбе члана 277. став 1. Закона о облигационим односима у погледу досуђене затезне камате на сваки доспели износ неисплаћене инвалиднине, односно неосновано тужена у жалби сматра да тужиоцу припада затезна камата од момента утужења, а не од доспелости сваког појединачног износа инвалиднине. Наиме, у конкретном случају, основ потраживања је накнада материјалне штете која се, у смислу одредбе члана 186. Закона о облигационим односима, сматра доспелом од тренутка када је тужена имала обавезу да исплати инвалиднину.

Неосновано тужилац у жалби сматра да потраживање о ком је одлучено ставом четвртим изреке побијане пресуде није застарело. Правилно је првостепени суд, у смислу одредбе члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, оценио приговор застарелости потраживања, применивши трогодишњи рок застарелости од дана сазнања за штету. Иако право на пензију представља имовину, потраживање је новчано, те имајући у виду да се, у конкретном случају ради о материјалној штети, коју је тужени проузроковао тужиоцу у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, застарелост потраживања се цени према одредбама члана 376. наведеног закона, како је то правилно закључио првостепени суд.

Затезна камата на трошкове поступка тече од истека рока за добровољно извршење, односно од дана наступања извршности одлуке, све до исплате, сагласно одредбама члана 277. став 1. и члана 324. ЗОО, а у вези члана 345. и 366. ЗПП и члана 43. Закона о извршењу и обезбеђењу, па је правилна одлука из става шестог изреке.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и донете одлуке у ставу првом, другом, трећем, четвртном и шестом изреке, па исти нису посебно образлагани.

На основу изложеног, применом одредбе члана 390. и 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке пресуде је морало бити преиначено јер се основано жалбом тужене указује да при доношењу ове одлуке материјално право није правилно примењено. Наиме, с обзиром на исход спора, тужена је у обавези да тужиоцу накнади нужне трошкове овог поступка и то на име састава тужбе и једног образложеног поднеска који је био потребан ради вођења парнице у износу од по 9.000,00 динара, заступање адвоката на 2 одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара, имајући при томе у виду вредност спора и важеће АТ на дан пресуђења, као и трошкове вештачења у износу од 15.000,00 динара, укупно 54.000,00 динара са законском затезном каматом, која почиње да тече од истека рока за добровољно извршење, односно од дана наступања извршности одлуке, све до исплате. Тужиоцу не припада трошак састава једног образложеног и једног необразложеног поднеска јер исти нису били неопходни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, а такође, ни трошак приступа адвоката тужиоца на преостала рочишта за главну расправу јер неодржавање, односно одлагање рочишта није проузроковано радњама, односно пропустима тужене.

Због наведеног, на основу члана 401. тачка 3. ЗПП је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

С обзиром да тужилац није успео у жалбеном поступку, а да је тужена успела у незнатном делу у односу на досуђене трошкове поступка, донета је одлука као у ставу трећем изреке, применом члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Весна Обрадовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић